

"Și neamurile vor ști..."

Miercuri, 31 octombrie 2007

Gili Cârstea

Psalmistul o spune magistral: „Calea Ta, o, Dumnezeule, este în sanctuar” (Ps 77:13 KJV). El poate nu a înțeles semnificația profundă a acestei declarații, dar ea este piatra unghiulară a întregului plan de mântuire.

Calea lui Dumnezeu, modul Său de a governa, de a întreține viața în libertate și neprihănire, este „în sanctuar.” Hristos a făcut din această cale subiectul primordial al doctrinei Lui, declarând fără teamă că El este o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul, și că tot ce face vine dintr-o singură sursă, adică „Tatăl care locuiește în Mine” (Ioan 14:10).

Hristos a fost primul membru al familiei umane în care s-a realizat legământul cel veșnic, rupt de Adam în Eden, iar legământul suna așa:

„Voi încheia cu ei un legământ de pace, care va fi un legământ veșnic cu ei; îi voi sădi și-i voi înmulți, și voi pune locașul Meu cel Sfânt în mijlocul lor pentru totdeauna. Locuința Mea va fi între ei; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu” (Eze 37:26-27).

Dar poporul lui Dumnezeu, din toate timpurile, a înțeles de aici că scopul lui Dumnezeu este să locuiască într-o clădire așezată în mijlocul taberei, sau în capitala națiunii. Această concepție greșită s-a păstrat până în ziua de astăzi. Clădim locașuri de închinare, le „sfințim” cu pompă și mare evlavie, le numim „casa lui Dumnezeu,” și învățăm pe oameni – direct sau indirect – că trebuie să vină acolo, dacă doresc să se întâlnească cu Dumnezeu.

Calea lui Dumnezeu era să fie „în mijlocul lor” prin locuirea Sa „în fiecare ființă creată.” Nu a folosit la nimic – și istoria stă mărturie – ca Dumnezeu să locuiască în mijlocul taberei, în timp ce inimile lor rele erau ocupate de „legea păcatului și a morții.” Idolatria și nelegiuirea din inimă nu au fost alungate prin prezența lui Dumnezeu în mijlocul taberei.

Templul era o pildă, iar pilda a devenit realitate în Hristos. Când Dumnezeu locuiește în templul inimii, idolatria și nelegiuirea nu mai au loc acolo.

Sanctuarul a fost centrul vieții religioase a lui Israel timp de sute de ani, dar neamurile nu au reușit să vadă în el scopul lui Dumnezeu, și nici că Domnul este Cel care „sfințește pe Israel.”

Cât timp mai trebuie să aștepte Dumnezeu o generație a poporului Său prin care să poată descoperi neamurilor calea Sa, scopul Său, fundamentul guvernării Sale?

„Și neamurile vor ști că Eu sunt Domnul, care sfințește pe Israel, când Locașul Meu cel Sfânt va fi pentru totdeauna în mijlocul lor” (Eze 37:28).